

slovo

December

MESAČNÍK CIRKEVNÉHO ZBORU ECAV RANKOVCE

12/2020

Zhovievavosť je považované za ovocie Ducha Svätého. Slovo môžeme chápať rozdielne. Niektorí ho vysvetľujú ako: byť málo prísny, byť povolný, mäkký, ba až benevolentný.

Tak to nájdeme vo význame slovenských slov prostredníctvom niektorých médií. Kresťanský pohľad slovo zhovievavosť skôr špecifikuje na prejav v oblasti, povedzme, milostivej miernosti alebo trpezlivosti. Určite nemožno slovo zhovievavosť spájať s myšlienkou benevolentnosti, čiže ľahostajnosti k hriechu. Ak chápeme, že samotný Pán Boh je k človeku zhovievavý, neznamená to, že je benevolentný k hriechu. Z Božej strany je to trpezlivý a mierny prejav, pri ktorom Pán Boh odkladá súd nad hriešnikom s dopriatím času na spamätanie sa a oľutovanie hriechu. (Samotný hriech Pán Boh netoleruje.) Prípadne môže ísť aj o mierny verdikt pri prisúdení trestu.

V Božom slove nachádzame mnohé zmienky o Božej zhovievavosti – Pán Boh bol zhovievavý k prvým ľuďom, keď ich aj napriek ich hriešnosti neopúšťa, ale ich sprevádza aj na miestach mimo rajskej záhrady; Pán Boh pred povestnou potopou sveta oľutoval, že stvoril človeka, napriek tomu zhovievavo vzhliadol na Noácha a jeho rodinu (Noách a jeho rodina neboli bezhriešni ľudia) a doprial im záchranu; Pán Boh bol zhovievavý k prorokovi Jonášovi, keď prorok pô-

vodne odmietol počúvať Boží príkaz, zhovievavý bol aj k samotnému mestu Ninive, keď odvrátil od neho skazu vidiac, že činí pokánie; v podaní apoštola Petra máme krásnu výpoveď Božej zhovievavosti k nám v 1 Pt 3,9: „Pán nemešká so zaslúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale vám zhovieva, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánie.“ Áno, Pán Boh je zhovievavý k nám hriešnym ľuďom. Žalm 103,8-10 uvádza: „Hospodin milosrdný je a ľútostivý, zhovievavý a bohatý je v milosti. Nebude sa ustavične prieť, nebude sa naveky hnevať. Nenakladá s nami podľa našich hriechov a neodpláca nám podľa našich vín.“ Pán Boh nie je rýchly k odsúdeniu človeka, Jeho zhovievavosť k svojmu stvoreniu trpezlivo necháva priestor človeku na spamätanie sa a návrat na Božie cesty.

„Napomíname vás, bratia, učte poriadku neporiadnych, posmeľujte malomyseľných, ujímajte sa slabých, buďte zhovievaví ku všetkým.“ Tak to pripomína kresťanom apoštol Pavel v 1. liste Tesalonickým 5,14. Viaceré state Božieho slova nám pripomínajú, že našim vzorom ku konaniu je náš samotný Pán Boh, ktorý je

nám Stvoriteľom, Otcom. Zaiste aj Jeho zhovievavosť má byť motivujúca i pre naše konanie. Preto je jedným z darov Ducha Svätého, ktorým nás Pán Boh obdaroval. Niekedy dobrý ovocný strom v záhrade nerodí dobré ovocie, pretože potrebuje odborný zásah. Pán Boh nám dal možnosť prinášať dobré ovocie, medzi ktoré patrí aj zhovievavosť. Ak nám zhovievavosť chýba, potrebujeme odborný zásah! Žiaľ, stretávame sa často i v kresťanskom svete s príliš rýchlym odsudzovaním. Spravodlivé i nespravodlivé horlenie pre rýchly súd a trest sa stalo bežným zjavom. Je potrebné pripomenúť si biblický príbeh z evanjelia o nespravodlivom sluhovi, ktorému pán odpustil vysoký dlh, ale sám nedokázal byť zhovievavým k svojmu spolusluhovi, ktorý mu dlžil malú dlžobu. Pre také konanie bol neskôr svojim pánom exemplárne potrestaný (Mt 18,23-35). Evanjelista zdôrazňuje, že za takých okolností aj Pán Boh bude trestať: „Tak i môj Otec nebeský urobí vám, ak neodpustíte zo srdca každý svojmu bratovi jeho previnenia.“ (Mt 18,35). Ak si uvedomujeme Božiu trpezlivosť s nami a Jeho zhovievavosť k nám, aj my budeme naklonení k zhovievavému prístupu nielen k našim bratom i sestram, ale aj k všetkým blíznym vo svete. Čo to znamená? Zhovievavým k blížnemu znamená zvrátiť v sebe samom myšlienku pomsty či rýchleho odsúdenia a trestu voči tomu, kto sa v niečom previnil voči

nám alebo niekomu inému. Takýto zhovievavý postoj zároveň pomáha previnilcovi k možnosti zachrániť sa pred Pánom Bohom i pred ľuďmi. Pamätajme, zhovievavosť netoleruje hriech, ale ide o milosrdný postoj k samotnému hriešnikovi.

Zhovievavosť ako jedno z ovocí Ducha Svätého má byť prítomné v našich domácnostiach i cirkvi. Medzi manželmi, vo vzťahu rodičov a detí, medzi susedmi, v živote našich komunit, zborov a dedín, vo vzájomných vzťahoch v cirkvi... Je vážny problém, ak toto ovocie chýba na strome nášho života. Potrebujeme zásah odborníka, ktorým je pre nás Pán Boh sám, náš Nebeský Otec, Stvoriteľ našich životov. Na Neho sa zahľadme, od Neho sa učme, Jeho prosme na modlitbách o ten správny zásah, aby strom nášho života zarodil vzácny dar zhovievavosti. ■

TRPEZLIVOSŤ V MOJOM ŽIVOTE

■ SVEDECTVO MÁRIE HREHOROVEJ

Keď pravidelne čítate náš zborový časopis, určite ste postrehli, že každé číslo je zamerané na iný dar Ducha Svätého. V tomto čísle sa sústreďujeme na trpezlivosť. Ekvivalentom tohto slova môže byť aj zhovievavosť.

Keď som bola malá a chcela som mať niečo rýchlo hotové a nedarilo sa mi pri tom, moja maminka mi stále hovorila: „Trpezlivosť ruže prináša!“ Vekom som si uvedomila pravdu tohto výroku. Len trpezlivým správaním, konaním dosiahneme uspokojivý výsledok práce, teda tú „ružu“.

Vyštudovala som učiteľstvo pre 1. stupeň základnej školy. Začínala som učiť v prvom ročníku a žiakov som viedla až do štvrtého ročníka. Výrok mojej maminky z detstva bol mojím mottom v práci, pretože najviac trpezlivosti som potrebovala u prvákov. Niektorí prišli do školského prostredia nepripravení, niektorí citliví, iní zas bojazliví alebo príliš smelí, nebojácní. Dávka zhovievavosti teda musela byť dostatočne veľká. No stalo sa, že aj vyprchala a nahradil ju prísny pohľad a niekedy aj zvýšený hlas.

Pri príprave tohto čísla mi povedala členka redakčnej rady, bývalá moja žiačka, milý kompliment. Že vraj som bola ku žiakom zhovievavá, lebo keď niekto nemal domácu úlohu, nedala som mu zlú známku (5), ale som mu dohovorila, aby si úlohu urobil do budúca. Ja som si hodnotu svojej trpezlivosti ani neu-

vedomovala. Mám rada deti, a toto je výsledok. Spomenula som si na motto mojej bývalej kolegyně – katechétky, ktoré mala napísané na obale svojho zošita: Kto chce účinne pracovať, musí mať v srdci lásku a v práci trpezlivosť. (Giovanni Bosco)

TRPEZLIVOSŤ A ČAS
UROBIA VIAC AKO HNEV A SILA.
(JEAN DE LA FONTAINE)

Čím som staršia, uvedomujem si, že trpezlivosť potrebujeme počas celého života začínajúc detstvom, potom ako rodičia, v manželskom zväzku, v pracovnom prostredí, pri nákupoch u lekára... a hlavne v súčasnej mimoriadnej situácii.

Ďakujem Pánu Bohu za obrovský balík darov Ducha Svätého, ktorý je zabalený pomyselnou mašlou – láskou Pána boha ku mne. ■

*Trpezlivosť, o teba prosit neprestanem
pre mojich i pre seba,
kým na svete žijem;
v práci, v povolání, aj keď budem umierať.
Neprestaň mi ju dávať,
Bože milovaný.
(Ev. spevník, pieseň č. 546)*

KDYŽ MUŽ SE ŽENOU SNÍDÁ

■ SPRACOVALA MONIKA BEŇOVÁ, ZDROJ: WWW.LUMEN.SK

Priradili ste si, odkiaľ je táto veta? – Je to refrén piesne známeho speváka Karla Gotta. Rada počúvam jeho piesne, a tak mi napadlo, že práve tento refrén vystihuje niečo, čo sa v našich rodinách už pomaly vytráca. Spoločenstvo jedného stola.

Keďže toto zamyslenie sa a zastavenie mal na starosti niekto iný, ale pre povinnosti a množstvo inej práce nestihol, dovoľte mi, že ponúknem na túto tému jedno zamyslenie, ktoré

ešte musia to i ono vybaviť a zasa pokračovať v práci. Často ani spolu neraňajkujú. Vymenia si iba najnutnejšie informácie, čo bude potrebné cez deň urobiť, vybaviť, nakúpiť a po-

bolo pripravené v rámci manželských stretnutí.

Súčasná rodina trávia veľa času mimo domu. V práci, v škole a na rozličných iných miestach, a tam sa aj stravujú. Často jedia rýchlo, lebo

dobne. Na spoločné stolovanie zostáva zväčša čas iba večer a vo sviatky. No aj toto stolovanie býva poznačené chvatom, rýchlo sa najesť a pozerať televíziu, lebo pôjde dôležitý športový zápas, film, spravodajstvo či seriál.

OHEŇ PROTI ANTIKRISTOVI

■ LUBOSLAV BEŇO

Rodinné spoločenstvo sa primárne nevytvára spoločným pozeraním televízie, ale odpradáva spoločným stolovaním. Jeho charakteristikou je už spoločná príprava jedla, príprava stola a následne samotné stolovanie a upratanie po stolovaní. Vyvolený národ mal osobitné rituály sobotnej večere a výnimočný rituál veľkonočnej večere. Všetky tieto stolovania spájali rodinné spoločenstvo s Bohom. Boli popretkávané modlitbou a rozhovorom o dejinách spásy.

Ježiš Kristus nielenže vyrástol v tejto tradícii, ale ju aj využíval na ohlasovanie Božieho kráľovstva. Často vyučoval v domoch, kam bol pozvaný na hostinu. Spomeňme hostinu v dome farizeja, ktorej priebeh narušila žena, známa v meste ako hriešnica (porov. L 7,36-50). Spečatenie obrátenia colníka Zachea sa uskutočnil v jeho dome pri hostine, ktorú usporiadal pre Ježiša a svojich priateľov. Ježiš pri hostine povedal: „Dnes prišla spása do tohto domu. Veď aj on je Abrahámovým synom. Lebo Syn človeka prišiel hľadať a zachrániť, čo sa stratilo.“ (porov. L 19,1-10) V závere svojho evanjelia Lukáš hovorí, že dvom učeníkom na ceste do Emauz bolo s Ježišom dobre, ba aj srdce im horelo, nuž ho pozvali na večeru, a práve pri nej sa im dal spoznať. Spoločné stolovanie ich zbavilo depresie a s radosťou sa vrátili do spoločenstva veriacich v Jeruzaleme (porov. L 24,13-34). Prvotné kresťanské spoločenstvá sa schádzali po domoch

na lámanie chleba. Táto tradícia bola aj neskôr v kresťanských rodinách, keď najmä vo sviatky spoločne jedli a modlili sa okolo jedného stola.

Spoločná večera a spoločný nedeľný obed, každý spoločný stôl v rodine, sú príležitosťou, aby sa v rodine utvorila atmosféra lásky a vzájomného prijatia. Každý niečím prispeje k jej príprave, už spoločná príprava jedla umožňuje osobné zblíženie. Spoločné jedlo je tiež príležitosťou vyjadriť vďačnosť jeden druhému, pochváliť ho a povzbudiť. Je príležitosťou hovoriť o všetkom, čo členom rodiny leží na srdci, o túžbach i sklamaníach, podobne ako sa vyrozprávali učeníci na ceste do Emauz Ježišovi. Je tiež príležitosťou priložiť náplasť Božieho slova na utržené zranenia a rany. Je možnosťou počuť Božie slovo celkom osobne a existenčne, ako slovo života. Napokon je možné pokračovať v rozhovore, zdieľať si radosť a prehľbiť vzájomné vzťahy.

„Když muž se ženou snídá ... a vychládá žár, ... noc zamknou jak chrám s ozvěnou něžností. Když muž se ženou snídá...“ – tak pokračujú slová známej piesne. A aj keď neboli písané s úmyslom podtextu spoločného stola, vyjadrujú jeho podstatu – pri spoločnom stole a rozhovoroch pri ňom chladne žiar a temnota hnevu, samoty, odcudzenia sa mení na spoločnú radosť, porozumenie, vďačnosť, prijatie. Nezapúdajme na spoločný stôl v našich rodinách. ■

V novembrovom čísle nášho časopisu sme si nepripomenuli veľkú päťstoročnicu. V októbri sme si pripomenuli posledné Lutherovo stretnutie s Miltitzom a taktiež to, že začiatkom októbra bola reformátorovi oficiálne doručená pápežská bula pôvodne ešte z júna s výzvou všetko odvolať. V nej dostal limit 60 dní, aby všetko odvolal a v novembri teda bežal spomínaný čas limitu. Počas novembra písal odvážne spisy, ľudia ešte nemali strávené revolučné dielo O babylonskom zajatí cirkvi, jeden z najdôležitejších Lutherových spisov, v novembri vyšlo ďalšie nemenej dôležité a zásadné: O slobode kresťana, v tom istom mesiaci vyšiel aj obranný spis proti bule, v ktorej Luther naopak vyzval pápeža o stiahnutie buly, s názvom Proti bule antikrista.

Keďže sa bula šírila, Lutherove spisy sa verejne pálili, on sa rozhodol odpovedať podobne. Verejne oznámil, že sa chystá verejne spáliť pápežovu bulu. Presne na 60. deň od doručenia, 10. decembra sa študenti a niektorí profesori vo Wittenbergu zhromaždili na mrchovisku, na mieste, kde sa ľudia zbavovali vecí, ktoré pokladali za nečisté. V tej dobe to bolo bežné, tu sa neraz pálili aj knihy, ktoré boli pre ich obsah odmietané.

Podobný oheň tu založili Martino-

vi prívrženci (najmä Ján Agricola). V ohni najprv skončilo vydanie kanonického práva, potom ešte nejaké spovedné príručky a spisy Lutherových nepriateľov. Až keď už oheň riadne horel, pristúpil aj reformátor a hodil doň výtlačok pápežovej buly, kde mu hrozili exkomunikáciou. Lu-

ther sa neskôr vyjadril, že sa z toho triasol a modlil pri predstave, že sa nadobro oddeľuje od Ríma. Ale nikdy to neľutoval.

Ak doteraz ešte existovala aká-taká nádej na obidvoch stranách, že sa spor ako nedorozumenie podarí ešte utíšiť, odteraz už bolo jasné, že niet cesty späť. Reformácia je verejne odštartovaná! ■

Vianočné variaácie na Hymnu lásky

1. list Korintťanom 13

Keby som svoj dom dokonale vyzdobil jedľovými vetvičkami, blikajúcimi svetielkami a vyhrávajúcimi zvončekmi, ale nemal by som lásku k svojej rodine, nebol by som ničím iným než dekorátorom.

Keby som sa namáhal v kuchyni a piekol kilá vianočných koláčov, labužníckych maškrt a keby som k jedlu prestrel nádherný stôl, ale nemal by som lásku k svojej rodine, nebol by som ničím iným než kuchárom.

Keby som pomáhal v charitnej jedálni, v domove dôchodcov spieval koledy a všetok svoj majetok minul na blahobyť, ale nemal by som piesne pre svoju rodinu, nič by mi to neosožilo.

Keby som ozdobil vianočný stromček žiariacimi anjelmi a háčkovanými hviezdami, zúčastnil sa tisícich osláv a v spevokole spieval kantáty, ale nemal by som v srdci Ježiša Krista, tak som nič nepochopil, o čo vlastne ide.

Spomienkový článok :: Pamätáte si ešte na prvý ročník časopisu SLOVO? Presnejšie, na december 1996? Vtedy totiž vyšli až dve čísla – decembrové a vianočné. V tom decembrovom bola uverejnená rozprávka od brata v Kristu z Košíc. Nuž, počúvajte...

ROZPRÁVKA

■ ROLAND

V jednej dedine žil malý chlapec. Na pohľad obyčajný dedinský chlapec, ktorému sa všetci zdravili, na záhradách spoločne pracovali, chlapci guľôčky hrali.

Snáď trocha viac posmechu než iným sa mi ušlo, snáď viac úškrnov, lebo bol niekedy iný od druhých, no predsa zostával medzi rovesníkmi.

Raz, bolo to za humnami, stretol kohosi, kohosi tak krásneho, že od údivu zabudol na všetko navôkol.

„Postoj, mládenec,“ povedala mu osoba v bielom odiata, „a vypočuj ma. Posiela ma ktosi veľmi dobrý s odkazom pre teba. Neboj sa, len načúvaj,“ usmial sa neznámy. „Si už veľký, no vedz, že každý tvoj krok bude strážený, cesta pred tebou upravená a bude sa ti dariť, aby si s tou trochou, čo máš, vystačil. Jedno však vedz, milý priateľ,“ usmieval sa ďalej pútnik, „že nesmieš konať skutky SVOJE, ale vždy tie, ktoré budú na osov druhému. Vid' vždy najprv druhého, až potom seba! To je tajomstvo šťastnej cesty, ktorá ťa čaká. Vravím ti – nie je ľahká, ba veľakrát nepríjemná, ale môjmu Pánovi je ľúbezná a koniec tejto cesty je večná radosť a plesanie v hojnosti. A na konci? Na konci ťa čaká koruna kráľoviča.“

Mládenec premýšľal. „Kto je tvojím Pánom?“ opýtal sa.

„Ak sa rozhodneš ísť touto cestou, dá sa ti poznať, len ti hovorím, že má v rukách nebesá i zem

a že je veľmi dobrý, ver!“ hlasom plným dobroty riekol muž.

Mládenec si spomenul na roky drobných radostí a mnohých krívd, posmechu a neľahkého života. Pre koho? kvôli komu sa trápil?

Neváhal dlho a vyriekol: „Vstúpim do služieb tvojho kráľa, nech sa stane aj mojím Pánom, ak je takým, ako hovoríš. No ak nie – neostanem pri ňom!“

„A ty – čo sa tak raduješ?“ udivene pozerá na tancujúceho pocestného.

„Radosť mám veľkú a moja veľká rodina tiež, no najväčšiu radosť má náš spoločný Kráľ.“ Podáva ruku chlapcovi a reče ešte: „Aby si vedel: Na ceste, ktorou si sa vydal, vzývaj Ho každého dňa a On sa ti ohlási. Pôjde pred tebou a ty za Ním. Vedz, že Ho nebude vidno, no ty budeš vedieť, kadiaľ ísť a čo robiť, a cesta sa ti bude dariť. No a keby si chybyl,“ už pomalšie riekla bytosť, „pros o odpustenie a odpusti sa ti. Bolo mi potešením,“ zavetil a už ho nebolo.

„Čudné,“ pomyslel si šuhaj, „ako keby sa mi to prisnilo. No túžim tak žiť, môžem to skúsiť!“

Od toho dňa mal mládenec trnkové i medové hody, a to deň čo deň. Trnkové od tých, čo mu nepriali a ešte viac ho nenávideli pre jeho novú cestu, ktorou vykročil, a medové hody vo svojom srdci. Od toho rozhodnutia už vedel, komu slúži, a že tomu dobrému (bo presvedčil sa o tom) a spravodlivému Kráľovi na ňom záleží. A ľudia, hoc i len poniektorí, ho za to mali radšej než doteraz – ba čo i viac, i oni zatúžili zakúsiť tej cesty.

Úzkej, trnistej, no jedinej, pre ktorú hodno každého dňa vstávať. ■

PS: Kiežby k nám nemuseli byť zosielení anjeli s odkazmi, lež my samotní by sme boli poslami kráľovstva, kde niet trápenia, hladu, bolesti ani smrti. Nech nám k tomu náš Kráľ a Pán pomáha.

Láska prerušuje pečenie kvôli objatiu dieťaťa.

Láska necháva bokom ozdoby kvôli pobožkaniu manželského partnera. Láska je priateľská napriek náhľenu a stresu.

Láska nezávidí iným ich domácnosť s vyberaným vianočným porcelánom a priliehavými obrusmi.

Láska neokrikuje deti, aby uhli z cesty, ale je vďačná, že sú a že môžu stáť v ceste.

Láska nedáva iba tým, ktorí môžu niečo vrátiť, ale s radosťou obdarúva práve tých, ktorí darčekom odpovedať nemôžu.

Láska všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží.

Láska nikdy nezanikne. Videohry sa rozbijú, perlové retiazky sa roztrhnú, tenisové rakety zhrdzavejú, ale dar lásky zostáva...

ANKETA

MÔŽE MAŤ OBDOBIE MIMORIADNEJ SITUÁCIE AJ POZITÍVUM?

LB: Iste, každé obdobie života nás vie posunúť dopredu, ak sa ho pokúsime správne využiť. Tak aj pre nás: tá dlhodobá izolácia mi v prvej, či druhej vlne niečo dala, i keď obidve vlny boli pre mňa celkom odlišné. V tej prvej nastal odrazu čas všetkých v rodine. Ako často sme ale mysleli na tých, ktorí sú v mestách, v bytoch a nemajú kam vyjsť. My tu, na dedine, s veľkou záhradou... V druhej už deti zaberali v škole a režim dňa bol tým celkom inakší.

Ale v cirkvi, aj v našom cirkevnom

li do etapy života, kedy aj tí najpokojnejší ľudia vďaka mimoriadnym opatreniam sa cítia nespokojní, obmedzení, utláčaní vo svojej slobode, ohrození. S tým sa vynára nespokojnosť, strach, obviňovanie, nesúhlas, odmietanie. A ešte za tým sa ako balvan valia dehonestujúce statusy na sociálnych sieťach, urážky, hnev, konšpirácie, prejavy nenávisť. Už ani nevieme rozlíšiť, čo je pravda a čo lož. V skutočnosti sa nám napokon ľahšie prijíma lož ako pravda, ktorá nás núti prestať myslieť iba samých na seba

zbore sme sa naučili „bežať“ na moderných médiách, na internete, sociálnych sieťach. Sprvu to šlo veľmi ťažko, no naučili sme sa. Nie, cirkev nezaniká ani domácou izoláciou, zatvorenými kostolmi. Ako som kdesi čítal a trochu to parafrázujem: Kríza nám v našom zbore zatvorila štyri kostoly, ale – verím tomu – otvorila desiatky „kostolov“ v našich domácnostiach!

MB: Viem, že dnes sme sa dosta-

a učí nás brať viac ohľad na iných. V tomto všetkom sa zmieta aj môj život a život našej rodiny. Ale už na začiatku uvedenia do praxe mimoriadnych opatrení a núdzového stavu som sa rozhodla, že s Božou pomocou nepodľahnem tomuto šialenstvu, ale každý deň nájdem veci, za ktoré budem môcť a môžem Pánu Bohu ďakovať. Bez ohľadu na obmedzenia, s akými budeme žiť. Kam ma toto rozhodnutie priviedlo? Každý deň je

pre mňa veľmi vzácny. To, že sme sa ešte v našej rodine nenakazili Covidom-19, beriem ako malý zázrak, nie ako samozrejmosť. Využila som nové možnosti a začala nové veci cez online priestor. Telefonujem s ľuďmi, ktorým by som inak necítala potrebu zavolať. Ponúkla som pomocnú ruku tam, kde to bolo potrebné. Naučila som sa venovať viac času povzbudzovaniu a upokojovaniu, než šíreniu paniky. Rozhodla som sa využiť čas na sebazvedľovanie. Úprimne, pochopila som, že aj počas koronakrízy nás nebeský Otec vedie a nesie do sfér, kam by sme inak nevstúpili. Aj toto je čas, za ktorý môžem ďakovať.

MH: Prísne podmienky, rúška, obmedzenia ..., vnímanie tohto stavu u

nás bolo pozitívne v tom, že sme držali ako rodina viac spolu, počúvali sme služby božie z rôznych oblastí Slovenska, našli sme si čas na spoločenské hry, ktoré boli odložené v poličke. Pracovné prostredie sa u nás nemenilo, nakoľko v poľnohospodárstve musí práca ísť za akejkoľvek situácie. Aj to je pozitívne, nedeľali sme doma, veď zvieratá, príprava pôdy a ostatné práce každý deň čakali na pracovité ruky a ochotné srdcia.

Biskup Západného dištriktu, Mgr. Ján Hroboň, vo svojej kázni vysvetlil skratku ROR takto: R = rozhovor s Pánom Bohom, O = objatie, R = ruka, ktorá nás nesie každý deň. Držme sa tohto obsahu!

JP: Počas prvej vlny korona krízy som si uvedomila, že čas je priveľmi vzácnou veličinou na to, aby som ním mrhala.

Zrazu sme zostali doma, nemuseli sme sa nikam ponáhľať. Dokázali sme ráno vstať, nájsť si čas na stíšenie a modlitbu, a tak sa pustiť do každodenných povinností.

Ako veľké pozitívum vnímam to, že som mohla tráviť viac času so svojím dieťaťom. Dokázali sme, častejšie ako predtým, vziať knihu do ruky a čítať

si spolu i osve. Osvojili sme si nové formy vzdelávania vďaka „učíme sa na diaľku“. Posilnila sa v nás schopnosť vynájsť sa a flexibilne reagovať na novú situáciu.

Namiesto frflania som zaradila do života viac pokory a vďačnosti. Vďačnosti za všetko, čím prechádzame. Tešili sme sa z obyčajnej prechádzky a vôbec nám nevadilo, že prší či fúka. Užívali sme si obyčajný pobyt na čerstvom vzduchu, či obyčajný nákup

v obchode.

Pomohlo mi to uvedomiť si, koľko milosti, lásky a požehnaní dostávame.

Na chvíľu sme sa zastavili, prehodnotili svoje myšlienky, postoje, životy... Dúfam však, že len pri zamyslení sa to nezostane. Dúfam, že nás to pohne, aby sme nádobu svojho života naplnili skutočným plnohodnotným obsahom.

KH: Moja prvá reakcia na to, že nastáva karanténa, bola rýchle balenie a sťahovanie sa. Hoci už pár rokov bývam a pracujem v Košiciach, odrazu som sa ocitla naspäť doma pri rodičoch. Čoskoro na to sa vrátil domov aj môj brat, čo znamenalo, že sme po vyše desiatich rokoch opäť boli zrazu všetci spolu doma.

Nastalo obdobie neistoty, čo bude, strach pred pandémiou, obmedzenia, taktiež prispôsobovanie sa novej situácii v práci a učenie sa novým systémom a aplikáciám. Namiesto obedovania s kolegami v práci obed s bratom, ktorý takisto pracoval z domu; namiesto jednoduchej večere osamote spoločné stolovanie v kruhu rodiny. Z bytu, kde prakticky nie je čo robiť, naspäť do rodinného domu, kde sa kolobeh práce nezastaví.

Bolo to zvláštne, ale zároveň vzácne – celá rodina opäť pokope. Ale tým najvzácnejším boli pre mňa naše domáce pobožnosti. Predovšetkým tie nedeľné, ale aj ranné stíšenia s Tesnou bránou, či počúvanie bohoslužieb o pol šiestej z rádia. A vzác-

nosť online stretnutí s mládežou či nahrávky pre deti... V tom všetkom vedomie istoty, že „milujúcim Boha, povoláním podľa rady Božej, všetky veci slúžia na dobro.“ (Rim 8,28) Aj nútená karanténa ako spôsob ochrany pred chorobou.

DG: Všetko to začalo vo februári, keď sa začal ošial so záujmom o nákup ochranných pomôcok. Celý marec sa aj na mňa obracalo množstvo ľudí s otázkou, či máme na predaj respirátory najvyššej ochrany. To bol možno netradičný, ale pozitívny prínos pre mňa. Ako ďalší z mnohých prínosov bol pre mňa čas, ktorý som trávil viac doma s rodinou. Tento prínos pretrváva do dnešných dní. Viac času máme doma s našou dcérou, prípadné domáce práce, ktoré sme odkladali sa nám podarilo urobiť. Teším sa aj domácim službám Božím, ktoré sme mohli mať. Mnoho cirkevných zborov začalo s online (internetovým) vysielaním. Nedele v našej domácnosti počas zavretých kostolov boli v obývačke, pri internetovom prenose. Ako prínos v tom vidím možnosť vidieť iné kostoly, farárov a počuť ich myšlienky. V neposlednom rade chcem poďakovať aj našim farárom za ich prípravu domácich pobožností pre nás. Nemusíme sa na túto COVID krízu pozeráť len cez médiá a ich vplyv, môžeme v tom nájsť aj otázku: „Čo mi chce týmto Pán Boh povedať do môjho života?“ ■

DCÉRA RÍMA (TESSA AFSHAROVÁ)

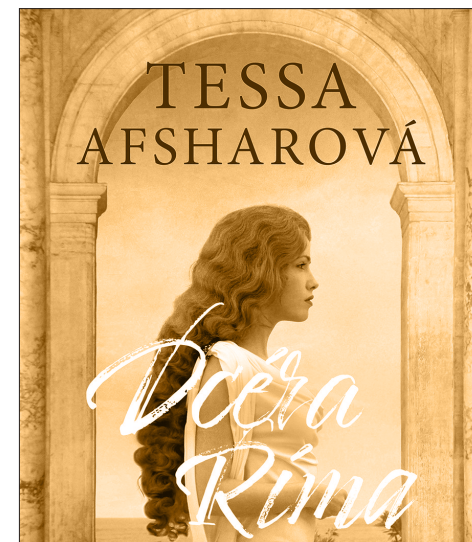
■ MONIKA BEŇOVÁ

Ak je pre vás posolstvo Biblie ťažko pochopiteľné, nevešajte hlavu. Knihy Tessa Afsharovej nás jemným spôsobom vtiahnu do dejov Starej i Novej Zmluvy a možno aj vďaka nim si obľúbime posolstvá a pravdy Božieho Slova.

Tessa Afsharová, známa dynamickým štýlom písania, prichádza na knižný pult s Dcérou Ríma. Nielenže v nej predstavuje čitateľovi zákutia mesta Rím alebo Korintu, ale sprevádza ho príbehmi ľudí z rôznych vrstiev. Hlavná hrdinka Priscilla sa ocitá na ceste hľadania. Objaví blízkosť Boha v synagóge a vďaka svedectvu bratov a sestier spoznáva Ježiša. Sama v sebe bojuje s hriechom a pýta sa, či aj jej môže byť odpustené. Po čase prijíma svoju minulosť a sama sa stáva hlásateľkou evanjelia.

Mnohé okolnosti a nepravosť istej ženy donúti kresťanov odísť z Ríma, a tak so svojím manželom Akvilom a chlapcom Marcom, ktorému hrozili v tomto meste smrťou, odchádza do Korintu. Tu sa stretáva so samotným apoštolom Pavlom. Ten do ich života vstupuje nečakane a modlí sa, aby im Boh požehnal prácu. Stane sa, a tak ho Akvila najme, aby spoločne šli stany.

Čo sa stane so ženou, ktorá Priscille

číhala na život? Ako sa veriaci bratia zachovajú voči Pavlovi v synagóge? Čo bude musieť Marcus urobiť, aby obrátil svoje meno a usvedčil strýka z vraždy vlastného otca? A môže Boh odpustiť žene, ktorá si dala dobrovoľne vziať dieťa?

Nielen na tieto otázky dostane čitateľ odpoveď v románe Dcéra Ríma. Okrem pútavého deja v nej nájde povzbudenie, prúdiace zo slov Svätého písma a vychádzajúce z konkrétnych skutkov jednotlivých postáv knihy.

Pre koho je kniha určená? Pre tých, ktorí chcú načerpať a pritom si oddýchnuť. Pre tých, ktorí sa chcú dozvedieť niečo viac o živote prvotnej cirkvi. Pre tých, ktorí chcú spoznať osobnosť Akvily a jeho ženy Priscilly, Pavla. Pre tých, ktorí zápasia sami so sebou, najmä s neodpustením a s „pokazenou“ minulosťou. Prajem krásne čítanie, ak sa rozhodnete si túto knihy zadovážiť. ■

NOVEMBER V OBMEDZENÍ

■ LUBOSLAV BEŇO

Jedenásty mesiac roka pokračoval v obmedzeniach, aké kvôli pandémie nastali – so zastaveným stretávaním sa ľudí nad 6 osôb, vrátane verejných bohoslužieb.

Tie sme nahradili rodinnými bohoslužbami s tým, že sme opäť distribuovali asi 200 ks vytlačených kázni do domácností v našom cirkevnom zbore, kážeň si bolo možné stiahnuť aj z internetu.

Od pondelka 16. novembra bolo umožnené otvoriť aj kostoly, kiná či divadlá. Platia však určité obmedzenia, najmä čo sa týka obsadenosti miest (max. 50%). Podľa priemernej

dlá. Prosíme o pochopenie, zvlášť ak sa ocitneme v „červenej zóne semaforu“.

Všetko ostatné, čo sa len dá, prebieha formou videostretnutí na internete: besiedky majú svoje príbehy, konfirmandi v nedeľu vyučovanie, potom dorast, v sobotu mládež i rodinky. Len spevokol nám prestal, biblické hodiny a väčšina práce v rómskej misii. O práci v tejto misii v našom cir-

návštevnosti v našich kostoloch (žiaľ!) sme si povedali, že to u nás nebude problém. Od nedele 22.11. mávame bohoslužby už normálne s tým, že kto nemôže prísť do kostola, môže si nedeľnú kážeň prečítať z internetovej stránky. Takto sú však povolené iba bohoslužby (uvidíme, ako to zvládneme cez vianočné sviatky, tam vidím problém).

Podobne je problematické riešiť aj pohreby, kde platia prísnejšie pravi-

kevnom zbore vyšiel článok v Evanjelickom posli na celé 4 strany (číslo 47-48/2020).

Počas tohto mesiaca nás na ceste do večnosti predišli tento brat a tieto sestry: 4. 11. Ľudmila Sedláková, r. Hrehorová z Čakanoviec, 69-ročná; 16. 11. Andrej Jenčár z Rankoviec, 78-ročný a 23. 11. Anna Huľvejová, r. Matejová z Mudroviac, 74-ročná. Prajeme Božie potešenie v zármutku pre spomínajúcich! Váš farár. ■

VOĽNÝ ČAS

■ KATARÍNA HAŠKOVÁ

Ahojte deti! Aj vy sa už všetci sme zvedaví, čo aké darčeky tam objavíme. stromček, ale trochu netra sa v ňom skrýva? Vyber zo sa v stromčeku ukrývajú. a ak by si z neho niečo a možno to pod tým vaš tešíte na Vianoce? Asi dostaneme pod stromček, Tu je tiež jeden vianočný dičný. Vieš zistiť, čo všetko zoznamu tie darčeky, ktoré Potom si stromček vymaluj, chcel, tak popros rodičov, im stromčekom aj objavíš.

Čo sa skrýva na stromčeku?

autíčko, koláčik, domček, hrad, vláčik, bábika, medvedík, lopta, zvonček, koník, kačička, sloník, lodička, lego, kocky, stavebnica, rukavice, ponožky, čiapka, anjelič, slniečko, mesiačik, hviezdička, medovníkový panáčik.

CIRKEVNÝ ZBOR ECAV RANKOVCE

PROGRAM ZBOROVÝCH PODUJATÍ

DECEMBER 2020

Ne		Služby Božie	09.00 Bačkovík 09.00 Čakanovce 10:30 Boliarov 10:30 Rankovce
		Večera Pánova	6. december 20. december 3. január 6. január
Št	24. dec.	Štedrý večer	16.00 Bačkovík 16.00 Čakanovce 17:30 Boliarov 17:30 Rankovce
Pi	25. dec.	1. sviatok Vianočný	ako v nedeľu
So	26. dec.	2. sviatok Vianočný	ako v nedeľu
Ne	27. dec.	Nedeľa po Vianociach	09:00 Čakanovce 10:30 Boliarov
Št	31. dec.	Silvester	16.00 Bačkovík 16.00 Čakanovce 17:30 Boliarov 17:30 Rankovce
Pi	1. jan.	Nový rok	ako v nedeľu

OZNAM

Večiereň: Podľa dohody a epidemiologických opatrení.

Ofera Štedrého večera je určená na detskú onkológiu.

Utorkové adventné večierne:

Boliarov (17:00),
Čakanovce (17:00),
Bačkovík (18:00),
Rankovce (18:00)

Ostatné stretnutia sa kvôli protiepidemiologickým opatreniam konajú formou **online** stretnutí až do odvolania:

- Besiedky videopríhovory dostupné na zborovej stránke
- Konfirmandi - nedeľa 15:00 hod.
- Dorast - nedeľa 16:00 hod.
- Mládež - sobota 18:00 hod.
- Rodinky - každá druhá sobota 19:30 hod.

Vydavateľ: Cirkevný zbor ECAV Rankovce **Redakčná rada:** Ľubo Beňo, Monika Beňová, Katarína Hašková, Mária Hrehorová, Daniel Goduš, Lucia Godušová, Janette Peková, Milan Vojtko **Grafika:** Ora et Labora et Lege s. r. o. **Ročník:** XXIV. **Číslo:** 12 **Adresa redakcie:** Ev. farský úrad, Rankovce 21, 044 45 **Mobil:** 0918 828 307 **E-mail:** casopis.slovo@gmail.com (redakcia), ecav@rankovce.sk (farský úrad) **Web:** ecav.rankovce.sk **Obálka:** Ilustračný obrázok.